

BIULETYN
SĄDU NAJWYŻSZEGO
nr 11-12/2023

z dnia 17 stycznia 2024 r.

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	8
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	18
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	27
UCHWAŁA IZBY KARNEJ.....	29
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ I SPRAW PUBLICZNYCH.....	30
PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH.....	31
UCHWAŁY IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH.....	32

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 58/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„I. Czy w razie niewypłacenia w pełnej wysokości dotacji, o której mowa w art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty [w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2016 roku], podmiotowi uprawnionemu do jej otrzymania przysługuje roszczenie o zapłatę brakującej części dotacji jako spełnienie świadczenia, czy też roszczenie odszkodowawcze?

II. W razie przyjęcia, że podmiotowi uprawnionemu do otrzymania dotacji przysługuje roszczenie odszkodowawcze, w jaki sposób należy ustalić wysokość należnego mu odszkodowania, w szczególności, czy powyższe odszkodowanie powinno odpowiadać równowartości niewypłaconej części dotacji niezależnie od sposobu jej wydatkowania czy też powinno stanowić jedynie równowartość wydatków poniesionych przez uprawniony podmiot na realizację zadań oświatowych niepokrytych z otrzymanej dotacji?”

III CZP 59/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy o składzie sądu apelacyjnego rozpoznającego apelację w sprawie o uchylenie uchwały wspólnoty mieszkaniowej o charakterze majątkowym decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia wniesionej apelacji (art. 367¹ § 1 pkt 1 k.p.c.) czy też okoliczność, że sprawa ta rozpoznawana jest w I-ej instancji przez sąd okręgowy jako właściwy rzeczowo bez względu na wartość przedmiotu sporu (art. 367¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 17 pkt 4² k.p.c.)?”

III CZP 60/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zażalenie na postanowienie sądu II-ej instancji o udzieleniu zabezpieczenia podlega rozpoznaniu przez inny skład tego sądu w składzie trzech sędziów (art. 394² § 1³ k.p.c. *per analogiam*) czy też jednego sędziego (art. 397 § 3 k.p.c.)?”

III CZP 61/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację od wyroku uwzględniającego żądanie główne, oparte na założeniu nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy (zwłaszcza na założeniu

nieważności umowy), i uznając żądanie główne za nieuzasadnione, powinien rozpoznać żądanie ewentualne, oparte na założeniu abuzywności niektórych postanowień tej umowy, nieprowadzącej jednak do nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z tej umowy, o którym to żądaniu sąd pierwszej instancji nie orzekł, czy też powinien uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania (art. 386 § 4 k.p.c.)?"

III CZP 62/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Koninie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w aktualnym stanie prawnym w sytuacji, gdy doszło do wyznaczenia innego składu sądu I instancji do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych, zażalenie to odrzuca sąd w składzie jednoosobowym na podstawie art. 394^{1a} § 1¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1550 z późn. zm. dalej jako: «k.p.c.»), czy też sąd w składzie trzyosobowym na podstawie art. 394^{1a} § 1¹ k.p.c.?"

III CZP 63/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy postanowienie w przedmiocie potraktowania pozwu jako zgłoszenia wierzytelności i przekazania pozwu syndykowi jako zgłoszenia wierzytelności, stanowi orzeczenie, od którego przysługuje środek zaskarżenia?"

III CZP 64/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy termin dwóch miesięcy do wniesienia skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego (art. 1208 § 1 k.p.c.) jest zachowany także wówczas, gdy w tym terminie skarga zostanie wniesiona do innego sądu apelacyjnego niż ten, na obszarze którego znajduje się sąd, który byłby właściwy do rozpoznania sprawy, gdyby strony nie dokonały zapisu na sąd polubowny (art. 1158 § 1 k.p.c.)?”

III CZP 65/23

Wniosek Rzecznika Finansowego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania naprawa stała się niemożliwa w wyniku następczych działań poszkodowanego, co ma miejsce np. w razie zbycia pojazdu w stanie uszkodzonym lub jego uprzedniego naprawienia, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?”

III CZP 66/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy przez «to samo roszczenie» w rozumieniu art. 505³⁷ § 2 k.p.c. należy rozumieć roszczenie w wysokości wskazanej w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nawet jeśli wierzytelność powoda w części wygasła po wydaniu nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wskutek dokonania przez dłużnika częściowej zapłaty długu?

2) Czy w przypadku, gdy po wydaniu nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym dłużnik spłaca część zobowiązania i wnosi sprzeciw co do całości nakazu, co prowadzi do umorzenia postępowania (art. 505³⁶ k.p.c.), a powód następnie wytacza powództwo przed sądem właściwym o zapłatę kwoty odpowiadającej wysokości roszczenia, które aktualnie istnieje (po uwzględnieniu dokonanej zapłaty) i wnosi o zwrot kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³⁷ § 2 k.p.c.), sąd powinien:

a) odmówić uwzględnienia w ramach rozliczenia kosztów procesu (art. 108 § 1 k.p.c.) kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym,

b) czy też uwzględnić w ramach rozliczenia kosztów procesu (art. 108 § 1 k.p.c.) koszty zastępstwa procesowego poniesione przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym wyliczone według wartości przedmiotu sprawy wskazanej w tym postępowaniu?”

III CZP 67/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaki skutek procesowy wywołuje uchwała połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/20 w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego biorących udział w jej wydaniu w szczególności czy sędzia biorący udział w wydaniu tej uchwały jest wyłączony z mocy samej ustawy w sprawach, których przedmiot rozstrzygnięcia powiązany jest ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale co do sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 30/23 – z dnia 7 listopada 2023 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację od wyroku uwzględniającego żądanie główne, oparte na założeniu nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy (zwłaszcza na założeniu nieważności umowy), i uznając żądanie główne za nieuzasadnione, powinien rozpoznać żądanie ewentualne, oparte na założeniu abuzywności niektórych postanowień tej umowy, nieprowadzącej jednak do nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z tej umowy, o którym to żądaniu sąd pierwszej instancji nie orzekł, czy też powinien uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania (art. 386 § 4 k.p.c.)?”

postanowiono umorzyć postępowanie przed Sądem Najwyższym.

III CZP 36/23 – z dnia 8 listopada 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

W stanie prawnym przed wejściem w życie art. 25e ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r., poz. 1683 ze zm.) wykreślenie spółdzielni z Krajowego Rejestru Sądowego na skutek ukończenia postępowania upadłościowego podziałem funduszków masy (art. 217 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe, tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.) prowadziło do wygaśnięcia

prawa użytkowania wieczystego gruntu przysługującego spółdzielni, a nie sprzedanego w postępowaniu upadłościowym.

III CZP 54/23 – z dnia 16 listopada 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

1. W razie współuczestnictwa materialnego (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.) do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez współuczestników reprezentowanych przez jednego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym zalicza się jego wynagrodzenie ustalone niezależnie od liczby reprezentowanych przez niego uczestników. Sąd może jednak podwyższyć to wynagrodzenie, jeżeli przemawiają za tym okoliczności, o których mowa w art. 109 § 2 k.p.c.

2. Koszty procesu należne współuczestnikom materialnym – w tym także pozostającym w związku małżeńskim, w którym obowiązuje ustrój wspólności majątkowej – podlegają zasądzeniu na ich rzecz w częściach równych, chyba że współuczestnicy zgodnie wniosą o inny podział zasądzonych kosztów albo o zasądzenie ich jedynie na rzecz jednego lub niektórych ze współuczestników.

III CZP 33/23 – z dnia 17 listopada 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„1. Czy rozpoznanie przez sąd drugiej instancji zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji

kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), stanowi przyczynę nieważności postępowania z powodu sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w świetle art. 379 pkt 4 *intus* k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.?

w przypadku odpowiedzi pozytywnej:

2. Czy skutek niezastosowania przez sąd powszechny art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j.: Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) zgodnym z przepisami prawa – w rozumieniu art. 379 pkt 4 *intus* a *contrario* k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., jest skład trzech sędziów sądu drugiej instancji na podstawie art. 397 § 1 k.p.c., czy też na podstawie art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 zd. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.)?”

postanowiono umorzyć postępowanie przed Sądem Najwyższym.

III GZP 37/23 – z dnia 22 listopada 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie:

„Czy, z uwagi na fakt, że uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r. (III PZP 6/22) została wydana z rażącym przekroczeniem kompetencji albowiem jej skutek (poprzez nadanie mocy zasady prawnej) polega na praktycznym wyeliminowaniu z systemu prawnego art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy

z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 poz. 2095 tekst jednolity z późn. zm.) do czego uprawniony jest wyłącznie Trybunał Konstytucyjny, jest ona wiążąca dla wszystkich składów w Sądzie Najwyższym i odstąpić od niej można tylko w ramach procedury przewidzianej w art. 88 ustawy o Sądzie Najwyższym?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 42/23 – z dnia 23 listopada 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Grudziądzu

W przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c., jeżeli postępowanie egzekucyjne zostało uprzednio zawieszona na wniosek wierzyciela w związku z zawarciem porozumienia między nim a dłużnikiem co do sposobu lub terminu spełnienia świadczenia, opłata egzekucyjna ustalona na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych obciąża dłużnika.

III CZP 1/22 – z dnia 1 grudnia 2023 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy postanowienie o odrzuceniu wniesionego do Sądu Najwyższego odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, wydane w jednoosobowym składzie, w którym zasiadała osoba powołana do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego mimo uprzedniego zaskarżenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego uchwały Krajowej Rady Sądownictwa obejmującej wniosek o powołanie tej osoby do pełnienia urzędu sędziego Sądu

Najwyższego i niezakończenia postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym do chwili doręczenia aktu powołania, istnieje w znaczeniu prawnoprocesowym i kończy postępowanie wszczęte wniesieniem tego odwołania?

2. Czy znaczenie dla rozstrzygnięcia zagadnienia określonego w punkcie 1 ma okoliczność, że Naczelnny Sąd Administracyjny przed doręczeniem aktu powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego wstrzymał wykonanie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie art. 388 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. i z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 84)?”

na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zwrócono się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z następującym pytaniem:

1. Czy w sytuacji, w której Sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego (Sąd Najwyższy) – po uzyskaniu wykładni prawa Unii Europejskiej przez TSUE co do skutków prawnych naruszenia podstawowych reguł prawa tego państwa dotyczących powoływania sędziów Sądu Najwyższego, polegające na:

a) wręczeniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej aktów powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego mimo uprzedniego zaskarżenia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, obejmującej wnioski o powołanie do pełnienia urzędu, do właściwego sądu krajowego (Naczelnego Sądu Administracyjnego), wstrzymania przez Naczelnny Sąd Administracyjny wykonania tej uchwały zgodnie z prawem krajowym oraz niezakończenia postępowania odwoławczego, po którego przeprowadzeniu Naczelnny Sąd Administracyjny

prawomocnie uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa ze względu na jej niezgodność z prawem, trwale usuwając ją z porządku prawnego, przez co akt powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego został pozbawiony podstawy wymaganej w art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w postaci wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o powołanie do pełnienia urzędu sędziego,

b) przeprowadzeniu postępowania przednominacyjnego z pominięciem zasad transparentności i rzetelności, przez organ krajowy (Krajową Radę Sądownictwa), który – ze względu na okoliczności towarzyszące jego ukonstytuowaniu się w części sędziowskiej oraz sposób jego działania – nie spełnia wymagań konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, gdyż został ukształtowany w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3)

– ma rozstrzygnąć przedstawione temu Sądowi zagadnienie prawne stosując wykładnię prawa Unii Europejskiej przyjętą przez TSUE, przepisy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 267 TFUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych (KPP) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one udziałowi w składzie Sądu Najwyższego rozstrzygającego to zagadnienie prawne którejkolwiek z osób powołanych na urzędy sędziów Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej, a także w ten sposób, że sprzeciwiają się one dokonywaniu zmian w składzie orzekającym sądu państwa członkowskiego,

który wystąpił z pytaniem prejudycjalnym do TSUE w sytuacji, w której zmiany takie nastąpiły po wydaniu wyroku przez TSUE w odpowiedzi na to pytanie i nie były one uzasadnione przyczynami obiektywnymi (np. śmiercią, przejściem w stan spoczynku sędziego będącego członkiem składu orzekającego, który wystąpił z pytaniem prejudycjalnym)

– oraz sprzeciwiają się podejmowaniu w sprawie obejmującej rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego jakichkolwiek czynności decyzyjnych, w tym wydawaniu zarządzeń w szczególności co do składu orzekającego Sądu Najwyższego lub terminie jego posiedzenia przeznaczonym do załatwienia sprawy przez osobę powołaną na funkcję Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej tego Sądu, która została również powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) i b) powyżej lub przez każdą inną osobę powołaną na urząd sędziego Sądu Najwyższego także z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b), w związku z czym zarządzenia takie lub czynności decyzyjne należy uznać za pozbawione skutków prawnych

– oraz w ten sposób, że sędzia Sądu Najwyższego, przy którego powołaniu nie doszło do żadnego z uchybień, opisanych w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej ma prawo i obowiązek – celem uniknięcia rozstrzygnięcia sprawy przez sąd niebędący sądem niezawisłym bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu prawa Unii Europejskiej – odmówić udziału w kolegialnym składzie orzekającym Sądu Najwyższego, w którym większość stanowią osoby powołane na urząd sędziego

Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b), a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie również w ten sposób, że powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego bez uchybień, o których mowa w pkt 1 lit. a) lub b) sędzia tego Sądu będący sędzią sprawozdawcą w sprawie obejmującej przedmiotowe zagadnienie prawne jest uprawniony do wyznaczenia składu Sądu Najwyższego mającego rozstrzygnąć to zagadnienie z pominięciem przepisów prawa krajowego przyznających Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Cywilnej tego Sądu kompetencję do wyznaczania składów orzekających w sprawach rozpoznawanych w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego celem zapewnienia efektywności Prawu Unii Europejskiej i jego wykładni przyjętej przez TSUE, jak również w ten sposób, że sprzeciwiają się one pełnieniu w Sądzie Najwyższym przez osoby powołane na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej lub przez jakąkolwiek inną osobę powołaną na urząd sędziego Sądu Najwyższego z naruszeniem reguł prawa krajowego państwa członkowskiego opisanym w pkt 1 lit. a) lub b) powyżej jakichkolwiek funkcji kierowniczych w Sądzie Najwyższym (m.in. Prezesów tego Sądu, w tym funkcji Pierwszego Prezesa tego Sądu lub Przewodniczących Wydziałów w Izbach Sądu Najwyższego oraz jakichkolwiek funkcji w organach Sądu Najwyższego (np. funkcji członka lub zastępcy członka Kolegium Sądu Najwyższego bądź funkcji Rzecznika dyscyplinarnego Sądu Najwyższego), które to funkcje pełnić mogą jedynie legalnie powołani sędziowie Sądu Najwyższego oraz podejmowaniu przez wymienione osoby jakichkolwiek czynności wchodzących w zakres kompetencji

sędziów Sądu Najwyższego pełniących wymienione funkcje z uwagi na ich możliwy faktyczny lub prawny wpływ na wykonywanie funkcji jurysdykcyjnych przez Sąd Najwyższy?

2. na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. zawieszono postępowanie w sprawie III CZP 1/22 do czasu zakończenia postępowania przed TSUE.

III CZP 32/23 – z dnia 14 grudnia 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

W sprawach o rozwód, zarówno niezakończonych do 3 lipca 2021 r., jak i wszczętych w okresie od 3 lipca 2021 r. do 14 kwietnia 2023 r., sąd pierwszej instancji orzeka w składzie jednego sędziego, chyba że prezes sądu zarządził rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów. W razie rozpoznania takiej sprawy w składzie jednego sędziego i dwóch ławników zachodzi nieważność postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

III CZP 35/23 – z dnia 14 grudnia 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„1. Czy rozpoznanie przez sąd drugiej instancji apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), stanowi przyczynę nieważności postępowania z powodu sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w świetle art. 379 pkt 4 *intus* k.p.c.?

w przypadku odpowiedzi pozytywnej:

2. Czy skutek niezastosowania przez sąd powszechny art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tj. Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) zgodnym z przepisami prawa – w rozumieniu art. 379 pkt 4 *intus a contrario* k.p.c. – jest skład sądu drugiej instancji rozpoznający apelację od wyroku sądu pierwszej instancji ukształtowany na podstawie art. 367 § 3 k.p.c., czy też na podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 zd. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.)?”

postanowiono umorzyć postępowanie przed Sądem Najwyższym.

III CZP 41/23 – z dnia 20 grudnia 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

W przypadku zawiadomienia strony lub jej pełnomocnika o niemożliwości sporządzenia uzasadnienia postanowienia podlegającego zaskarżeniu, wniesienie zażalenia od tego postanowienia nie jest uwarunkowane skutecznym złożeniem wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie postanowienia wraz z uzasadnieniem.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSKP 659/22 – wyrok z dnia 7 marca 2023 r.

Głos, podobnie jak np. wizerunek, jest dobrem obejmującym określony element tożsamości fizycznej człowieka i jednocześnie zindywidualizowanym z uwagi na niemal niepowtarzalną barwę i skalę.

II CSKP 702/22 – postanowienie z 29 marca 2023 r.

Nie można uznać, że z art. 1161 k.p.c. wynika dla uznania skuteczności zapisu na sąd polubowny niedopuszczalność jakichkolwiek następczych zmian i skutków ich wprowadzenia w odniesieniu do zapisu na sąd polubowny wówczas, gdy dokonane w regulaminie zmiany mają charakter strukturalny czy organizacyjny w odniesieniu do tegoż sądu. Zmiany regulaminu nie prowadzące do uszczuplenia wspomnianych gwarancji dla stron, a zatem w stopniu naruszającym konstytucyjne standardy postępowania, nie uniemożliwiają takiego postępowania przed sądem polubownym, a tym samym nie mogą być ocenione jako wpływające na ocenę skuteczności zapisu. Istotność ingerencji oddziałującej na skuteczność zapisu na sąd polubowny należy tu oceniać w odniesieniu do urzeczywistnienia zasadniczych gwarancji konstytucyjnych, w tym także równości stron, która także jest elementem konstytucyjnego prawa do sądu.

II CSKP 1454/22 – wyrok z dnia 12 kwietnia 2023 r.

1. Przy ocenie, czy nienależyte wykonanie usługi pocztowej nastąpiło wskutek rażącego niedbalstwa, o którym stanowi art. 87 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, jedn. tekst Dz. U. z 2022 r., poz. 896) zasadnicze znaczenie mają szczególny status i kwalifikacje operatora pocztowego jako podmiotu wysoko wyspecjalizowanego w świadczeniu usług pocztowych, a także rodzaj usługi do wykonania, której się zobowiązał oraz całokształt okoliczności związanych z realizacją tej usługi, w kontekście przyczyn, które spowodowały nienależyte jej wykonanie.

2. W ramach obowiązku współdziałania, o którym mowa w art. 354 § 2 k.c. chodzi o to, żeby obydwaj kontrahenci dbali o wzajemnie uzasadnione interesy i nie czynili niczego, co by wykonanie zobowiązania komplikowało, hamowało lub udaremniało. Ten negatywny obowiązek spoczywa na wierzycielu zawsze, natomiast pozytywnego działania należy wymagać od niego jedynie wtedy, gdy wynika to z właściwości świadczenia lub umowy.

II CSKP 1000/22 – wyrok z dnia 17 kwietnia 2023 r.

Ponieważ wymagalność roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. jest uzależniona od wezwania pozwanego członka zarządu spółki z o.o. do zapłaty, doręczenie odpisu pozwu kuratorowi ustanowionemu w trybie art. 143-144 k.p.c. nie skutkuje powstaniem stanu wymagalności tego roszczenia.

II CSKP 846/22 – wyrok z dnia 18 kwietnia 2023 r.

Wynikający z art. 11d ust. 9 i 10 ustawy z dnia 25 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 154, poz. 958) zakaz obrotu nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, oznacza niedopuszczalność jakiegokolwiek zmiany ich stanu prawnego w stosunku do stanu prawnego z dnia upublicznienia zawiadomienia o wszczęciu postępowania z wniosku inwestora drogi publicznej lub z dniem doręczenia indywidualnego zawiadomienia, jeśli nastąpiło ono przed publicznym zawiadomieniem.

II CSKP 1897/22 – wyrok z dnia 19 kwietnia 2023 r.

Do skutecznego złożenia oświadczenia o ustanowieniu hipoteki przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością reprezentowaną przez członka zarządu i prokurenta w ramach reprezentacji łącznej (art. 205 par. 1 k.s.h.) nie jest niezbędne uzyskanie przez prokurenta pełnomocnictwa szczególnego.

II CSKP 968/22 – wyrok z dnia 12 maja 2023 r.

Z przedsiębiorstwem albo jego zorganizowaną częścią, zarówno w rozumieniu art. 551 i nast. k.c., jak i art. 228 pkt 3 k.s.h., mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy istnieje więź funkcjonalna między jego materialnymi oraz niematerialnymi składnikami (elementami), która pozwala na stwierdzenie, iż przedmioty te nie stanowią jedynie samodzielnych dóbr

majątkowych, lecz wspólnie służą realizacji określonego celu gospodarczego.

III CZ 92/23 – postanowienie z dnia 16 maja 2023 r.

Brak podstaw do konstruowania domniemania, że nie wskazanie we wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem zakresu żądanego uzasadnienia oznacza, że wniosek dotyczy całości orzeczenia.

II CSKP 1555/22 – wyrok z dnia 25 maja 2023 r.

1. Komitetom wyborczym partii politycznych, o których mowa w rozdziale 11 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (jedn. tekst Dz. U. z 2022 r., poz. 1277; dalej: „kod. wyb.”), w zakresie określonym przez przepisy tej ustawy, przysługuje zdolność prawna i zdolność sądowa w rozumieniu art. 33¹ § 1 k.p.c. i art. 64 § 1¹ k.p.c.

2. W sytuacji, gdy w świetle przepisów kodeksu wyborczego nie da się wyłączyć odpowiedzialności komitetu wyborczego partii politycznej, jako tzw. ułomnej osoby prawnej, za naruszenie cudzych dóbr osobistych w związku z kampanią wyborczą, to po jego rozwiązaniu, z mocy prawa, należy w tym zakresie dopuścić następstwo prawne partii politycznej, która utworzyła ten komitet wyborczy. Jednak w przypadku, gdy w odniesieniu do partii politycznej zachodzą przesłanki określone w art. 113 w zw. z art. 112 kod. wyb. i art. 24 § 1 k.c., o jej legitymacji biernej – w takim procesie o ochronę dóbr osobistych – przesądzają bezpośrednio te przepisy.

3. W stosunku do osób powszechnie znanych ograniczenie ochrony wizerunku utrwalonego w związku z pełnieniem tych

funkcji odnosi się tylko do rozpowszechnienia ich wizerunku w celach związanych z informowaniem o pełnieniu danej funkcji publicznej, a nie w celach reklamowych czy komercyjnych (art. 81 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., poz. 2509; dalej: „pr. aut.”).

4. Prawo do wizerunku jest dobrem osobistym wprost wymienionym także w art. 23 k.c. W przypadku, o którym stanowi art. 81 pr. aut. dla zrealizowania się ochrony prawnej konieczne jest wykazanie, że doszło do rozpowszechnienia wizerunku – jako dobra niematerialnego – bez zgody uprawnionego i jednocześnie nie zachodzą wyjątki przewidziane w ust. 1 i 2 art. 81. Jest to ochrona formalna i obiektywna w tym znaczeniu, że każdy przypadek rozpowszechniania wizerunku osoby w sposób sprzeczny z tym przepisem stanowi naruszenie prawa do wizerunku. Natomiast w przypadkach naruszeń wizerunku innych niż jego rozpowszechnienie, objętych art. 23 w zw. z art. 24 k.c., konieczne jest wykazanie ingerencji w sferę interesu idealnego związanego z tym dobrem, czyli cześć (w tym część zawodową), dobre imię lub prywatność.

5. Godność zawodowa dziennikarza to poczucia własnej wartości oparte na opinii modelowego fachowca (w rozumieniu art. 10 ust. 1 – 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1914) oraz na uznaniu jego zdolności i wymaganych umiejętności, a także określonych cech etycznych potrzebnych do należytego wykonywania tej profesji.

II CSKP 1407/22 – postanowienie z dnia 14 czerwca 2023 r.

Strona może powoływać się w skardze kasacyjnej na nieważność postępowania, choćby nieważność ta była związana z uchybieniem dotyczącym interesów jej przeciwnika procesowego.

II CSKP 1472/22 – postanowienie z dnia 21 czerwca 2023 r.

Nieuzasadnione jest założenie, że przed 4 czerwca 1989 r. istniał swoisty, generalny stan siły wyższej (zawieszenia wymiaru sprawiedliwości).

II CSKP 1589/22 – wyrok z dnia 22 czerwca 2023 r.

Brak wyraźnego odesłania do art. 68 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami przy normowaniu sytuacji prawnej osób bliskich pierwotnego nabywcy nie jest przejawem zamierzonego przez ustawodawcę zamiaru pozbawienia tych osób uprawnienia, nadanego w sposób wyraźny pierwotnemu nabywcy, umożliwiającego poprawienie sytuacji mieszkaniowej bez obowiązku zwrotu kwoty równej zwaloryzowanej bonifikacie.

II CSKP 592/22 – postanowienie z dnia 29 czerwca 2023 r.

1. Każde rozstrzygnięcie sądu zapadłe w przedmiocie powództwa o ustalenie, o którym mowa w art. 189 k.p.c. – niezależnie od tego, czy zostało wydane na zasadach ogólnych w procesie, czy też na zasadzie wyjątku w postępowaniu nieprocesowym, jak też niezależnie od tego, czy ma ono charakter pozytywny, czy negatywny (oddalający powództwo) – należy traktować jak orzeczenie wydane w procesie, ze wszystkimi

wynikającymi z tego konsekwencjami prawnymi.

2. O tym, jakie środki prawne przysługują stronie (uczestnikowi) od orzeczenia sądu w danej sprawie rozstrzyga w każdym przypadku charakter rozstrzygnięcia sądu (uzależniony od faktycznej podstawy sporu).

II CSKP 738/22 – postanowienie z dnia 11 lipca 2023 r.

Orzeczenie mogące uzasadniać odmowę wykonania orzeczenia na podstawie art. 21 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz. Urz. UE L 2009, Nr 7, s. 1) nie musi być wydane w tej samej sprawie i między tymi samymi stronami, co uwzględnia specyfikę spraw objętych tym rozporządzeniem, w których do wzajemnie wykluczających się skutków mogą także prowadzić orzeczenia o innym przedmiocie.

II CSKP 1053/22 – wyrok z dnia 25 lipca 2023 r.

Wierzytelnością sporną w rozumieniu art. 473 k.s.h. jest kwestionowana przez dłużnika co do zasady i/lub wysokości, wierzytelność będąca przedmiotem postępowania sądowego.

II CSKP 1487/22 – wyrok z dnia 25 lipca 2023 r.

Jeżeli bez niedozwolonych postanowień umowa nie może obowiązywać, a jej upadek naraża konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje, w świetle okoliczności istniejących lub możliwych do przewidzenia w czasie sporu, z uwzględnieniem rzeczywistych i bieżących interesów konsumenta i z zastrzeżeniem, że do celów tej oceny decydująca jest wola wyrażona

przez konsumenta w tym względzie, Sąd powinien podjąć działania zmierzające do ochrony konsumenta przed owymi rażąco negatywnymi konsekwencjami.

II CSKP 955/22 – wyrok z dnia 9 sierpnia 2023 r.

1. Poszkodowany nie może na obowiązanego do naprawienia szkody przerzucać skutków własnej nieostrożności, także wtedy, gdy powinność określonego postępowania nie wynika z przepisów prawa, lecz z obiektywnych wzorów racjonalnego dbania o własne interesy w danych okolicznościach (art. 362 k.c.).

2. Skutki przyczynienia rodziców do szkody, która dotknęła ich małoletnie dziecko, nie mogą być identyfikowane z przyczynieniem samego poszkodowanego.

III CZ 195/23 – postanowienie z dnia 14 września 2023 r.

1. Jeżeli sąd pierwszej instancji bardzo lakonicznie ustali stan faktyczny, ale w apelacji nie zostaną podniesione zarzuty naruszenia prawa procesowego z tym związane, sąd odwoławczy nie może uchylić wyroku sądu pierwszej instancji, powołując się na nierozpoznanie istoty sprawy.

2. Nie można mówić o nierozpoznaniu istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., jeżeli sąd pierwszej instancji nie odniesie się do zarzutu przedawnienia.

II CSKP 935/22 – postanowienie z dnia 19 września 2023 r.

Nawet w przypadku uznania, że pod rządami art. 179 k.c. było możliwe zrzeczenie się użytkowania wieczystego, to uchylenie tego przepisu i uchwalenie art. 902¹ k.c. wykluczyło możliwość zrzeczenia się.

III CZ 265/23 – postanowienie z dnia 29 września 2023 r.

1. Postępowanie kasacyjne wszczęte na skutek skargi upadłego lub syndyka w sprawie, w której doszło do prawomocnego zasądzenia wierzytelności podlegającej zgłoszeniu do masy upadłości, nie stanowi postępowania o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości w rozumieniu art. 145 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

2. Czynnością procesową w rozumieniu art. 168 k.p.c. jest wniesienie środka zaskarżenia; nie jest nią natomiast uiszczenie opłaty, dołączenie brakujących odpisów apelacji, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia czy usunięcie innych braków formalnych.

III CZ 193/23 – postanowienie z dnia 26 października 2023 r.

Skoro ustawodawca wprost wyłączył możliwość wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której doszło do oddalenia powództwa oczywiście bezzasadnego, to wniesienie innej skargi (skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia), do której mają zastosowanie przepisy o skardze kasacyjnej, również nie jest dopuszczalne (art. 398² § 4 w zw. z art. 424¹² k.p.c.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 8/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przez «dziecko matki pozbawionej wolności, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia, które przebywało wraz z matką w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia lub którego matka w okresie ciąży przebywała w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia», należy rozumieć również «dziecko, matki pozbawionej wolności» «represjonowanej przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organy pozasądowe, działające na obecnym terytorium Polski w okresie od dnia 1 lipca 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. oraz na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim, w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r., za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub z powodu takiej działalności» – poprzez zastosowanie art. 8 ust. 2a cyt. ustawy?”

I KZP 9/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy udział w składzie sądu powszechnego osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, mimo niespełnienia przez nią w dacie jej powołania warunków

do udziału w procedurze określonej w art. 35 § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (j.t. Dz. U. z 2022 r., poz. 2250), oznacza, że w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona (art. 439 § 1 pkt 1) k.p.k.)?”

UCHWAŁA IZBY KARNEJ

I KZP 5/23 – z dnia 13 grudnia 2023 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich:

„Czy orzeczenie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach wydawane w trybie art. 626 § 2 k.p.k. mieści się w pojęciu innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a jeżeli tak, to czy wobec eliminacji z porządku prawnego norm prawnych zawartych w § 17 ust. 1 pkt. 2 oraz § 17 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, z późn. zm.), obrońcom oraz pełnomocnikom przysługuje uprawnienie do skorzystania ze skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21 poprzez wnioskowanie na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. o uzupełnienie (podwyższenie) wynagrodzenia za pomoc prawną z urzędu, świadczoną w postępowaniach zakończonych prawomocnym orzeczeniem sądu powszechnego, opartych, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, na niekonstytucyjnej normie prawnej?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ
I SPRAW PUBLICZNYCH**

INZP 10/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skarga na naruszenie prawa strony w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki podlega odrzuceniu w składzie trzech sędziów (art. 8 ust.1 u.p.p.) czy też jednego sędziego (art. 395 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.p.p.)?”

PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III UZP 9/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do lekarza podejmującego działalność gospodarczą wówczas, gdy wykonuje ją na rzecz byłego pracodawcy, u którego był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako lekarz stażysta, mają zastosowanie art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1230 ze zm.) oraz art. 18 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (jednolity tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 221 ze zm.)?”

UCHWAŁY IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III UZP 3/23 – z dnia 29 listopada 2023 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Organ rentowy w przypadku podjęcia pozarolniczej działalności przez ubezpieczonego, nie negując tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jest uprawniony do weryfikacji podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia w sytuacji, gdy w początkowym okresie prowadzenia tej działalności ubezpieczony deklaruje podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, której wysokość nie ma odzwierciedlenia w przychodach (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 w związku z art. 41 ust. 12 i 13, art. 68 ust. 1 oraz art. 86 ust. 1 i 2 w związku z art. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1230 ze zm.)

oraz postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej.

III UZP 6/23 – z dnia 29 listopada 2023 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Wskaźnik częstości zatrudnionych w warunkach zagrożenia, stosowany przy obliczaniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe zgodnie z art. 28 ust. 2, art. 30 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 31 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz. U. z 2022 r. poz. 2189 ze zm.) w związku z § 4 i 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki

Spółecznej z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków (jednolity tekst: Dz. U. z 2022 r., poz. 740) jest ustalany z uwzględnieniem osób wyposażonych w środki ochrony indywidualnej.